

Tvång skall inte förekomma i trosfrågor

”Tvång skall inte förekomma i trosfrågor” förnekar och ogillar tvång och betvingande i religionen. Religion är en samling av sanningar som man tror på, och en del av dem handlas det sedan utifrån. I korthet, religion är en övertygelse och tro, det handlar om medvetenhet, och det kan inte skapas genom betvingande och med tvång. Man kan tvinga någon att utföra en viss fysisk handling mot sin vilja, men en person kan inte tvingas att tro mot sin vilja. Tro följer av förnuft och förståelse; och ingenting förutom förnuft och förståelse kan skapa det.

”Det finns inget tvång i religionen” kan behandlas som en sorts information eller en del av en lagstiftning. Om det handlar om information av ett kreativt påbud, kommer det att upphöjas till en lagstiftning att tvång inte ska användas i ting som gäller övertygelse och tro. Om det är en order i form av information så är dess betydelse klar. Uppenbarligen är detta alternativ mer korrekt, eftersom nästa mening (”Vad som är rätt handlande är nu klart skilt från fel och synd”) ger orsaken för lagstiftningen. Förbudandet av tvång i religionen grundas på en faktor av skapelsen: dvs det faktum att tvång kan påverka fysiska utföranden men inte till något som hör samman med hjärtat och medvetandet.

”Vad som är rätt handlande är nu klart skilt från fel och synd”: Som har nämnts ovan, ger det en orsak att förbjuda tvång. En vis person använder tvång endast när sanningen inte kan förklaras, antingen på grund av att personen är tvingad och inte har någon kapacitet att förstå det eller av någon annan orsak. Men det finns inget behov till tvång när det gäller viktiga ting vars fördelar och nackdelar klart är definierade och belöning och straff för acceptering och förnekande har förklarats tydligt. Man skall i ett sådant tydligt fall vara fri att välja sin väg och handling själv – vare sig man bejaktar det eller förnekar det, vare sig man vill ha belöning eller visa olydnad eller är beredd att ta straffet. Religionens realitet har förklarats och dess väg är klart utlagd; den gudomliga uppenbarelsen och profetiska förklaringar har lyst upp denna färdled i högsta grad. Det har nu klargjorts att religionen är sanningen, att det enda rätta är att acceptera den och följa den; och om man avviker från den vägen så hamnar man i fördärv. Varför skall någon, efter alla dessa klargöranden tvinga andra att följa religionen?

Det är en av dessa verser som visar att Islam inte är grundat på svärd och dödande, och att den inte tillåter muslimer att tvinga eller framtvunga andra att acceptera Islam. Det är tvärtemot den åsikt som många muslimer har och likaledes icke-muslimer har att Islam är en svärdets religion. De framlägger som bevis Jihad.

När det gäller kommentarer till verser som berör kämpande, att det kämpande som föreskrivs av Islam inte är till för ett materialistiskt ökande inte heller för spridandet av religionen genom tvång. Det föreskrevs för att återupprätta sanningen och försvara den mest värdefulla naturliga skatten – monoteistisk tro. Där monoteism accepteras av folket – även om de förblir en jude eller en kristen – så kämpar inte Islam mot dem. Därför uppstår invändandet mot detta från ett fördunklat tänkande.

Versen: ”Tvång skall inte förekomma i trosfrågor”, upphävs inte av svärdets vers, även om en del skrivare anser det. Ordern följs av förnuft: ”Vad som är rätt handlande är nu klart skilt från fel och synd”. En sådan order kan inte elimineras såvida och tills dess orsak i så fall också upphävs. Så länge som orsaken är giltig förblir regeln gällande. Det är ingen mening med att poängtera att svärdets vers inte kan förneka den klara skillnaden mellan den rätta vägen från den felaktiga. Till exempel i verserna: ”grip dem och döda dem, var ni än finner dem” (4:89) och ”KÄMPA för Guds sak...” (2:190) har ingen som helst betydelse när det gäller den tydliga skillnaden mellan sanningen och falskheten; och därför kan de inte upphäva en order grundad på den åtskillnaden.

Med andra ord, denna order är grundad på det faktum att den rätta vägen tydligt skiljs från den felaktiga. Åtskillnaden är gällande efter uppenbarelse av verserna som berör kämpande precis som det var före det. Orsaken har inte förändrats, inte heller konsekvensen, vilket betyder att den givna ordern kan inte förändras eller elimineras.

Källa: Skrivet av en broder i Islam

Översättning: Islam-Svarar